

U s n e s e n í

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl ve veřejném zasedání konaném dne 6.11.2007 v Českých Budějovicích v trestní věci obžalovaného [redacted] nar. [redacted] v [redacted], trvale bytem [redacted] okres [redacted], pro trestný čin obecného ohrožení podle § 180 odst. 1, 2 písm. b), c) tr.zák., o jeho odvolání proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 17.7.2007, č.j. 10 T 64/2007-694, t a k t o :

Podle § 256 tr.ř. se odvolání obžalovaného [redacted] se z a m í t á .

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byl obžalovaný uznán vinným trestným činem obecného ohrožení podle § 180 odst. 1, 2 písm. b), c) tr.zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šestnácti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce dvaceti osmi měsíců.

Podle skutkových zjištění prvostupňového soudu se obžalovaný trestného činu dopustil tím, že jako hlavní stavbyvedoucí pověřený vedením realizace stavby s názvem [redacted] na parcelách č. [redacted], v místě ohrančeném ulicemi [redacted], kterou prováděl jako zaměstnanec firmy [redacted] se při realizaci stavby neřídil projektovou dokumentací, kterou zpracovala firma [redacted] a na základě které bylo vydáno stavební povolení Městským úřadem v [redacted], a aniž by tak, jak bylo projektovou dokumentací stanoveno, zajistil provedení sond na zjištění založení a stavu základového zdiva a štitové zdi obytného domu č. [redacted], který bezprostředně sousedil se staveništěm, a aniž by zajistil přizvání statika k posouzení, jakým způsobem mají být podchyceny stávající konstrukce, rozhodl v [redacted] o provádění zemních prací spočívajících ve výkopu jámy, samotné provádění výkopu jámy započalo dne [redacted] a dne [redacted] kolem 18.30 hodin po skončení prací došlo ke zřícení štitové zdi domu [redacted] a části domu na tuto zeď navazující, přičemž v domě se bezprostředně předtím nacházelo nejméně 10 osob, které však stačily po varování včas dům opustit, na domě [redacted] který je majetkem [redacted] vznikla škoda ve výši 3.851.500,- Kč, poškozením a zničením bytu a věci v bytě uložených vznikla manželům [redacted] škoda ve výši 303.540,- Kč, manželům [redacted] a [redacted] škoda ve výši 224.709,- Kč a manželům [redacted] škoda ve výši 104.735,- Kč. Poškozením zařízení věci prodejny, která se nacházela v přízemí domu, a znehodnocením zde uloženého zboží a finanční hotovosti vznikla nájemkyni prodejny [redacted] škoda ve výši 166.997,- Kč.

Proti tomuto rozsudku podal řádně a včas odvolání obžalovaný, který tak učinil ihned do protokolu o hlavním líčení poté, co napadený rozsudek byl vyhlášen. Své odvolání následně odůvodnil prostřednictvím obhájce. Odvolání směřoval do všech výroků rozsudku. Okresnímu soudu vytkl, že při hodnocení důkazů nepostupoval v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr.ř., neboť informace podávající se z jednotlivých důkazů neposuzoval v celém

jejich obsahu, ale zaměřil svou pozornost vždy na informace svědčící v neprospěch obžalovaného, zatímco údaje v jeho prospěch pomíjel. Takto okresní soud patřičně nezohlednil vyjádření místopředsedy České komory autorizovaných inženýrů a techniků, [REDAKCE] o tom, že za úplnost, právnost a proveditelnost projektové dokumentace je odpovědný projektant, obdobně okresní soud nevěnoval dostatečný zájem výpovědi znalce [REDAKCE] o tom, že před zpracováním projektové dokumentace měl být proveden podrobný stavebně technický průzkum, který měl být vyžadován i stavebním úřadem. Konečně prvostupňový soud nepřihlédl k vyjádřením znalců [REDAKCE], že stav štitové zdi bylo možné zjistit i v průběhu vytváření projektové dokumentace. Jak odvolatel doplnil při veřejném zasedání o odvolání, je tendenčnost hodnotících úvah prvostupňového soudu patrna i z formulace jím učiněných skutkových zjištění, v nichž se uvádí, že v domě bezprostředně před zřícením se nacházelo „nejméně“ deset osob, ačkoli tento počet osob byl bez důvodných pochybností bezpečně zjištěn a použití slova „nejméně“ tak vyvolává dojem hrozby vyššího následku, než jaký v konkrétním případě byl dán.

Obžalovaný zopakoval, že k neštěstí došlo v důsledku jím nezaviněných na sebe navazujících okolností, kdy na podkladě neúplné, nesprávné a neproveditelné projektové dokumentace, což však nemohl v té době ani tušit, vycházel z toho, že dům [REDAKCE] je plně podsklepen. Upozornil na to, že informace o úplné podsklepenosti vyplývala dle znalce [REDAKCE] i z projektové dokumentace, o úplném podsklepení domu [REDAKCE] neměli pochybnosti ani jeho uživatelé a rovněž ani projektanti, neboť v opačném případě by jejich projektová dokumentace obsahovala způsob statického zajištění předmětného domu. Odvolatel uzavřel, že byl uveden v omyl, pro který nemohl vědět, že svým jednáním porušuje zájem chráněný zákonem, přičemž tento omyl není možno zaměňovat s nepřiměřenými důvody, pro které měl dle napadeného rozsudku spoléhat na to, že k následku nedojde. Za těchto okolností tak u něho nemůže být dovozováno zavinění v podobě vědomé nedbalosti, jak tuto shledal prvostupňový soud. Odvolatel odmítl i své zavinění v podobě nedbalosti nevědomé, neboť zachoval veškerou potřebnou jak objektivní, tak i subjektivní míru opatrnosti, kdy se řídil projektovou dokumentací, o které v té době nevěděl, že je nesprávnou, neúplnou a neproveditelnou. Ohradil se také proti tomu, že měl pochybit, pokud dne [REDAKCE] nezastavil práce, neboť až do zřícení domu nic nenasvědčovalo potřebě postup prací měnit či zastavovat, když o kvalitě zdiva, považovaného za obvodovou zeď sklepa, nebyly žádné pochybnosti.

Pro případ, že by se odvolací soud neztotožnil odvolacími námitkami směřovanými do výroku o vině namítl odvolatel, že ukládaný trest je nepřiměřeně přísný, až likvidační. Poukázal na to, že je osobou dosud netrestanou, zcela bezúhonnou, s dobrým pracovním i osobním hodnocením a je třeba přihlédnout i k tomu, že vzniklá škoda byla v plném rozsahu uhrazena.

Odvolatel navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a zprostil jej obžaloby, popřípadě, aby při nedotčeném výroku o vině namísto uložení trestu upustil od potrestání.

Podle § 254 odst. 1 tr.ř., nezamítne-li nebo neodmítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr.ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží, jen pokud mají vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání. Podle § 254 odst. 2 tr.ř., mají-li však vytýkané vady původ v jiném výroku než v tom, proti němuž bylo podáno odvolání, přezkoumá odvolací soud správnost takového výroku, na který

v odvolání napadený výrok navazuje, jestliže oprávněná osoba mohla proti němu podat odvolání. Podle § 254 odst. 3 tr.ř., jestliže oprávněná osoba podá odvolání proti výroku o vině, přezkoumá odvolací soud v návaznosti na vytýkané vady vždy i výrok o trestu, jakož i další výroky, které mají ve výroku o vině svůj podklad, bez ohledu na to, zda bylo i proti těmto výrokům podáno odvolání.

Ve smyslu shora citovaných ustanovení přezkoumal krajský soud z podnětu odvolání obžalovaného napadený rozsudek v celém rozsahu, přezkoumal rovněž řízení, které rozsudku předcházelo a dospěl k následujícím závěrům.

Řízení předcházející napadenému rozsudku netrpělo žádnými zásadními vadami, které by vedly k tomu, že napadený rozsudek by nemohl obstát a musel by být bez dalšího zrušen. Okresní soud konal při zachování veškerých zákonných lhůt hlavní líčení, v němž obžalovanému poskytl dostatečný prostor, aby se za přítomnosti svého obhájce mohl vyjádřit ke všem skutečnostem kladeným mu za vinu, k důkazům o nich a i v ostatních směrech plně šetřil jeho práva. V hlavním líčení také provedl procesně řádným způsobem veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu bez důvodných pochybností (§ 2 odst. 5 tr.ř.). Potud ostatně výhrady nevznáší ani odvolatel.

Podstata odvolacích námitek obžalovaného směřuje do hodnotících úvah soudu prvního stupně, odvolací soud však tyto výhrady nesdílí a může konstatovat, že okresní soud jím provedené důkazy náležitě vyhodnotil jak jednotlivě, tak v jejich vzájemném souhrnu a vyhověl tím požadavkům kladeným na něho ust. § 2 odst. 6 tr.ř.. Je třeba zdůraznit, že hodnocení důkazů je výsostným právem nalézacího soudu, tedy soudu prvního stupně, který v převážné většině důkazy sám provádí a má tak k jejich hodnocení nejlepší předpoklady. Odvolací soud může toliko přezkoumávat, zda hodnotící úvahy prvostupňového soudu jsou logické a nerozporuplné a pokud tomu tak je, je hodnocením soudem prvního stupně vázán (§ 263 odst. 7 věta poslední trestního řádu). Krajský soud se ztotožňuje s hodnotícími závěry prvostupňového soudu, které jsou přílehlavé, podrobné a precizně rozvedené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a proto postačuje na ně odkázat, aniž by bylo třeba znovu je rozebírat, neboť by to představovalo jen jejich opakování. S poukazem na odvolací námítky obžalovaného lze dodat snad jen následující.

V první řadě krajský soud nemohl odvolateli dát zapravdu, že okresní soud by jím provedené důkazy hodnotil tendenčně tak, že by potlačil informace vyznívající ve prospěch obžalovaného a přihlížel naopak pouze k údajům, které obžalovanému přitěžují. Neopodstatněnost zmíněné výhrady je zřejmá nejen ze sumarizace obsahu jednotlivých důkazů, ale především z jejich vlastního hodnocení prvostupňovým soudem tak, jak je toto rozvedeno od strany 25 odůvodnění napadeného rozsudku. Z tohoto odůvodnění je zřejmé, že okresní soud se zabýval právě i těmi momenty, které svědčí ve prospěch obžalovaného a posuzoval, zda se nejedná o okolnosti, pro které by odpovědnost za trestně právně relevantní následek spočívala buďto výhradně anebo alespoň zčásti i na osobě odlišné od obžalovaného. Okresní soud tak nejenže nezastírá, ale výslovně zmiňuje, že jednou z příčin vedoucích ke zřízení domu byl nedostatečně provedený stavebně technický průzkum před vydáním stavebního povolení (viz. druhý odstavec na str. 30 odůvodnění napadeného rozsudku) a výslovně zmiňuje, že v tomto směru selhal investor (viz. druhý odstavec str. 28 odůvodnění napadeného rozsudku). Z týchž pasáží odůvodnění napadeného rozsudku vyplývá, že jednou z příčin vedoucích ke zřízení domu bylo i nahrazení nedostatečně provedeného stavebně technického průzkumu uvedením poznámky v projektové dokumentaci o nutnosti provedení

sond. Při zohlednění popsaných v závěru prvostupňového soudu nemůže obstát připomínka odvolatele, že okresní soud by deformoval provedené důkazy a extrahoval z nich pouze okolnosti svědčící v jeho neprospěch.

Jádro obhajoby obžalovaného spočívá v námitce, že předpokládal úplné podsklepení objektu, což dle něho vyplývalo z projektové dokumentace, jejíž neúplnost, nesprávnost a neproveditelnost nebyl schopen rozpoznat. Tato obhajoba však ve skutečnosti májí těžiště toho, v čem je spatřováno protiprávní jednání obžalovaného. Tomu totiž není kladeno za vinu, že neprovedl stavebně technický průzkum sousedních objektů, ani že nevěděl, že sousední objekt není plně podsklepen, ale jeho pochybení spočívá v tom, že neprovedl projektovou dokumentací nařízené sondy. Projektová dokumentace v tomto směru byla zcela jednoznačná a obžalovaný se tak nemůže odvolávat na omyl, neboť sotva se mohl domnívat, že sondy nemusí provádět. Obhajobou namítaný omyl spočívající v přesvědčení obžalovaného o plné podsklepenosti objektu tak není právně relevantním omylem o skutkových okolnostech, jak obhajoba naznačuje, ale jde o nepřiměřené důvody, pro které obžalovaný spoléhal na to, že nedojde k vzniku trestně právně významných následků, jak důvodně uzavřel soud prvního stupně.

Z této pozice nemůže také obstát a za pravdivé být označeno tvrzení obžalovaného, že on projektovou dokumentací bez výhrad dodržel. Obžalovaný se přitom nemůže úspěšně hájit tím, že k provedení sond hodlal přistoupit až po realizaci výkopu (viz. č.l. ■■■) anebo, že provedení sond vztahoval vzhledem k rozpočtové položce „zajištění stávajících objektů“ na prostor u objektu ■■■ a nikoli na prostor u následně zříceného domu. Jak na tuto okolnost správně vznesl dotaz okresní soud při hlavním líčení (viz. č.l. ■■■ p.v.), je z výkresu projektové dokumentace (viz. č.l. 129) zřejmé, že sondy jsou nařizovány právě u štítu později zříceného domu. Také z poznámky k výkresu řešícímu základy a piloty (viz. č.l. ■■■) je nade vše pochybnost patrné, že provedení sond se nevztahuje jen k některému ze sousedních objektů – viz. použití plurálu textu poznámky „u štítu sousedních objektů“ – a dále, že smyslem sond nemělo být jen zjištění v jakém stavu stávající základy jsou, ale i (a možná především) kde (=jak hluboko) vlastně vůbec základy jsou.

Lze připustit, že v projektové dokumentaci, konkrétně v souhrnné technické zprávě v bodu ■■■ (viz. č.l. ■■■ p.v.), kde se uvádí, že „před dalším stupněm projektové dokumentace je nutno provést sondy ...“, není užitá příliš zdařilá a precizní formulace, neboť zmíněné slovní spojení je obsaženo již v projektové dokumentaci realizační, u níž žádný další stupeň projektové dokumentace v úvahu nepřípádal, na druhé straně však právě ze skutečnosti, že tento nepřilíš zdařilý slovní obrat byl užit právě v realizační projektové dokumentaci, bylo namísto spíše předpokládat, že pojem „další stupeň projektové dokumentace“ je třeba interpretovat jako „další stupeň realizace projektové dokumentace“. Tento výklad potvrzuje i výpověď projektanta, svědka ■■■ (viz. č.l. ■■■). Nicméně ani zmíněná nepřesná formulace nemění nic na jednoznačnosti a imperativnosti poznámek uvedených na výkresech založených na č.l. ■■■ spisu o nutnosti provedení sond.

Pokud obžalovaný argumentoval ustanovením § 19 odst. 7 vyhl. č. 324/1990 Sb. ve znění pozdějších předpisů (úč. do ■■■), podle něhož *se před započatím zemních prací musí okolní objekty ohrožené výkopem zabezpečit a způsob zabezpečení objektu musí být stanoven v projektu stavby*, pak tato argumentace naopak obžalovaného spíše usvědčuje než vyvíňuje. Citované ustanovení totiž určuje okamžik, k němuž musí dojít k zabezpečení výkopem ohrožených objektů a tímto okamžikem je započetí zemních prací. Nemůže proto

obstát obhajoba odvolatele, že chtěl sondy kopat až po přiblížení se k předpokládaným základům, protože sondovat měl před tím, než zemní práce zahájil. Nejen tedy z textu poznámek na zmíněných výkresech, ale i z obecného předpisu je zřejmé, kdy sondy měly být provedeny. Hájí-li se tedy obžalovaný nedotknutelností projektu, pak měl tuto nedotknutelnost respektovat a provést vše, co mu projekt nařizoval. Přitom právě neprovedení toho, co mu projekt nařizoval (realizace sond), je obžalovanému kladeno za vinu.

Sumárně vzato, obžalovaný věděl, že má provést sondy, věděl i, že neprovedení sond může vést až k destrukci sousedního domu (pokud by tato hrozba neexistovala, pak proč by projekt, o jehož nedotknutelnost se obžalovaný opírá, provedení těchto sond požadoval), ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že k destrukci nedojde. Jakkoli lze připustit, že projektanti při zpracování svého projektu zřejmě vycházeli z předpokladu, že zajišťovací práce nebude potřebné provést, když počítali s tím, že dům [REDAKCE] je nejspíš plně podsklepen, nelze tento jejich předpoklad automaticky srovnávat s jinak obdobným předpokladem, z něhož vycházel obžalovaný (úplné podsklepení domu). Rizika (zřícení domu) plynoucí z případné nesprávnosti jinak totožného předpokladu byla totiž v případě projektantů narozdíl od obžalovaného eliminována požadavkem na provedení sond. Projednávaný případ a odpovědnost za způsobený následek proto nelze zpětně třístit na to, co kdo měl učinit před obžalovaným a jak, ale je nutno se zaměřit na posouzení právně relevantní příčiny škodlivého následku tak, jak na to správně poukázal již prvostupňový soud. Ve shodě se závěry soudu prvního stupně tak i dle názoru krajského soudu mohl stav projektu sice ovlivnit úvahy obžalovaného při provádění zemních prací, tento vliv je však nicotný, pokud jde o odpovědnost za vznik trestně právně relevantního následku, neboť - stručně řečeno - dodržel-li by obžalovaný pokyny projektu, tedy vykopal-li by sondy a přivolal-li by statika, pak by trestně právně relevantní následek nenastal.

Z popsaného plyne, že obžalovaný by se vyvinil, pokud by projektová dokumentace neobsahovala pokyn k provedení sond a obžalovaný by postupoval tak, jak postupoval. Vyvinil by se i tehdy, pokud by nařízené sondy provedl tak, jak byly stanoveny projektovou dokumentací a dům by při jejich kopání spadl. A vyvinil by se i tehdy, pokud by nařídil vykopání sond a osoba, které by příkaz byl dán, by ho nerespektovala. Ani jedna z popsaných variant však nedopadá na řešený případ.

I kdyby snad hypoteticky bylo možno připustit, že projektová dokumentace byla špatná a zatížená řadou chyb nerozpoznatelných obžalovaným, tak ani to by nic neměnilo na jeho odpovědnosti za způsobený následek, neboť on ani onu, snad špatnou a řadou chyb zatíženou projektovou dokumentací řádně neprovedl. Krajský soud zmíněnou spekulaci o chybnosti projektové dokumentace uvádí z toho důvodu, že v rámci obhajoby obžalovaného bylo poukazováno na znalecký posudek [REDAKCE] který rozhodující díl viny na zřícení domu připisoval projektantům. Odvolací soud plně nesdílí závěry znaleckého posudku tohoto znalce, neboť i při odhlédnutí od toho, že se pouští více či méně do právního hodnocení, znalec opomíjí určitý významný aspekt projednávaného případu. Dle přesvědčení krajského soudu nemůže obstát úvaha, že předmětný projekt byl neúplný, nesprávný a neproveditelný. Proveditelnost předmětného projektu byla toliko podmíněna potřebou provedení sond, na základě nichž pak mohla vyvstat potřeba projekt upravit či doplnit. Měl-li by platit striktní a dle názoru krajského soudu formalistický závěr znalec [REDAKCE] pak by projektová dokumentace v každém případě musela být zpracována v celé řadě variant reagujících na skutečnosti, k jejichž objasnění dojde až v průběhu realizace projektové dokumentace. Je pochopitelné, že jakékoli lidské konání vychází z určitých předpokladů pramenících z míry

pravděpodobnosti v úvahu připadajících variant, podle nichž (předpokladů) lidský jedinec koná do doby, než se ukáže, že jeho předpoklad byl nesprávný. Tímto způsobem i projektová dokumentace zřejmě vycházela z toho, že sousední objekt je nejspíš plně podsklepen, ale protože šlo jen o předpoklad, byla v projektové dokumentaci podmínka na provedení sond tak, aby správnost tohoto předpokladu byla ověřena anebo vyvrácena. Je pochopitelné, že pokud by byly řádně provedeny sondy a zjistilo by se, že sousední objekt plně podsklepen není, vedlo by to k nutnosti doplnit projektovou dokumentaci, což by zřejmě mělo nároky nejen finanční, ale i časové. Na možnost změny projektu ovšem pamatovala i smlouva o dílo uzavřená mezi investorem na straně jedné a zaměstnavatelem obžalovaného na straně druhé (viz. [REDAKCE]) a sotva tak může obstát úvaha, že doplnění projektové dokumentace o způsob zajištění sousedního objektu by bylo nepřekonatelnou překážkou.

Pro úplnost je zapotřebí zopakovat, že zatímco u projektantů lze postup pracující s předpokladem (úplné podsklepení objektu) akceptovat, neplatí to v případě obžalovaného, neboť projektanti narozdíl od obžalovaného měli rizika plynoucí z nesprávnosti svého předpokladu podchycena požadavkem na provedení sond.

Konečně je k znaleckému posudku [REDAKCE] namísto doplnit, že krajský soud nemá za správné jeho stanovisko, že pozice zhotovitele stavby by byla redukována na pouhé zrealizování stavby. Zhotovitel je odborníkem, jehož úkolem je dle názoru krajského soudu nejen bezmyšlenkovitě realizovat, ale i dbát na dodržení všech bezpečnostních pravidel. Přidanou hodnotou zhotovitele coby odborníka pak je právě přínos oné odbornosti, tedy schopnosti vnímat, rozpoznat a adekvátně reagovat na (případně i nově) nastalé okolnosti. Obdobně úkolem chirurga také není pouhé provedení naplánované (a třeba i započaté) operace, ale musí patřičně reagovat, pokud zjistí, že jsou zde zdravotní rizika, která zdárné provedení (případně dokončení) operace znemožňují. Rovněž i na tuto odbornou složku činnosti zhotovitele a potažmo obžalovaného pamatovala smlouva o dílo, v níž bylo povinností zhotovitele upozornit na chyby či opomenutí projektové dokumentace (viz. čl. [REDAKCE]). I kdyby však měl platit zmíněný závěr posudku [REDAKCE], pak tím spíše měl obžalovaný provést to, co mu projektová dokumentace nařizovala, totiž sondy.

Je nutno stále mít na zřeteli podstatu projednávané věci, totiž že obžalovaný není viněn z toho, že zanedbal stavebně technický průzkum či že nerozpoznal jen částečnou podsklepenost sousedního objektu, ale za vinu mu je kladeno to, že neprovedl projektovou dokumentací nařízené sondy.

Okresní soud tak provedením úplného dokazování a náležitým hodnocením provedených důkazů učinil úplná a správná skutková zjištění. Odvolateli lze přitakat pouze v tom, že ve výroku napadeného rozsudku je nepřesně uvedeno, že v domě se bezprostředně před jeho zřícením nacházelo „nejméně“ deset osob. Uvedená nepřesnost však dle názoru krajského soudu nemá žádný dopad na práva a pozici obžalovaného, neboť nikterak nemění charakter a závažnost projednávaného případu. Krajský soud nezastává ani názor, že uvedením zmíněného slůvka „nejméně“ by okresní soud vyjadřoval nějaký tendenční přístup k odvolateli. Zmíněné slovo je spíše ne zcela obratným vyjádřením skutečnosti, že jednáním obžalovaného a jím vyvolaným následkem bylo ohroženo nejméně deset lidí, neboť se jednalo nejen o oněch deset osob, které se nacházely ve zříceném objektu, ale pádem sutin mohlo dojít k ohrožení dalších osob pohybujících se např. po [REDAKCE]. Zmíněnou

skutkovou nepřesnost tak krajský soud neshledal takovou, aby byla zásadní vadou, pro kterou by bylo nezbytné do napadeného rozsudku zasáhnout.

Úplně a správně zjištěný skutkový stav okresní soud také náležitě právně kvalifikoval a i v tomto směru lze na jeho úvahy odkázat. Okresní soud důvodně uzavřel, že v projednávaném případě jde o porušení důležité povinnosti, protože se jednalo o povinnost vztahující se ke stabilitě celé stavby a nikoli jen její části. V důsledku rozsahu hrozícího následku (zřícení vícepatrového domu a nikoli jen např. jednoho patra) bylo daleko zřetelnější riziko vzniku škody na životě, zdraví a majetku třetích osob, než by tomu bylo v případě, kdy by šlo o porušení povinnosti neovlivňující stabilitu založení celého domu.

Také trest, který okresní soud obžalovanému uložil, nelze označit za nezákonný či nepřiměřeně přísný. Okresní soud náležitě vážil veškeré polehčující i přitěžující okolnosti a jim adekvátně ukládal trest. Nepřehlédl, že obžalovaný je zcela bezúhonnou osobou, velmi pozitivně hodnocenou jak v občanském, tak i v profesním životě a všechny tyto aspekty patřičně promítl nejen do výměry ukládaného trestu, ale i do skutečnosti, že neukládal trest zákazu činnosti, který s trestnou činností, jaká je řešena v projednávaném případě, zpravidla bývá spojen. Rovněž výměra ukládaného trestu nemůže být pokládána za nepřiměřenou, neboť obžalovanému je ukládán trest ve spodní polovině zákonného rozpětí a také zkušební doba, na kterou je výkon tohoto trestu podmíněně odkládán, se pohybuje toliko ve druhé čtvrtině zákonných mezí.

Krajský soud nemohl dát odvolateli zapravdu, že v jeho případě by bylo možno uvažovat o upuštění od potrestání dle § 24 tr.zák. To snad nikoli proto, že by nebyly splněny podmínky na straně samotného obžalovaného, ale překážkou pro takový postup je dle přesvědčení krajského soudu skutečnost, že trestný čin, pro který je obžalovaný stíhán, nelze s ohledem na rizika, která z tohoto trestného činu vyplývala, i na skutečně způsobený následek označit za „čin menší nebezpečnosti pro společnost“.

Z popsaných podstatných důvodů bylo odvolání obžalovaného jako nedůvodné zamítnuto.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí není žádný další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni (§ 265c, § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce a nebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoliv výroku rozhodnutí, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce se nepovažuje za dovolání, byť by takto bylo označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 tr.ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok a v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) tr.ř. nebo § 265b odst. 2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podáván ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání, lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

V Českých Budějovicích dne 6.11.2007

Předseda senátu:
JUDr. Pavel Šilhavský, v.r.

Zpracoval:
Mgr. Ondřej Vítů, v.r.

Za správnost vyhotovení
Jana Brožková

